

на възраст. Миличкия, гледай му погледа... Предопределен за велик човек. Ай, нещастният аз, как да не съм знаял! Чувах, пописва, бърка се из книжнината, но не съм чул някой да го е чел, да го цитира, да го спомене. Пък и като съм го гледал така, както знаеш, антър ну казано, мръсен, нечистоплътен, жалък, вечно да се опаква, да хленчи и да се окайва, даже тъй някак си съжаление съм изпитвал. Манияк, мислил съм си, добър човек, работи нещо там, труди се... А то, каква била работата! Гледай снимките. Гледай му кученцето, и него снели. Не е ли това трогателно, не ти ли се доплаква като го гледаш? А, ето тук и тъща му! Блазе ѝ. Тъща на велик човек! Колко тъщи има да ѝ завидят... Ето пък тука снет сред природата. Бедната природа, колко нищожна изглежда пред него! Ето пък тука като мъничък, на цукалчето. Колко снимки, Боже! От къде ли се е снабдила пресата с тях? Кажиречи, няма го снет само в зародишно състояние и на смъртно легло... Всички велики хора ги има снети и на смъртно легло.

— Е че той е жив, бай Доверчинов.

— Ами че да видим, как ще изглежда После, без това нещо не се ли чувствува известна празнота в уважаемата преса? А пък това е специален лист, изящно издание: „Общественикът Циркаджиев“. Чети, брате мой! Чудеса! Проблеми разрешени. Народни рани из-